

б) **загальновідомі, загальноновні метафори**, образність яких ще досить відчутна, напр.: *Дивитися, як язика стриноженого вогню виринаються між кілець плити* (М. Матіос); *Ми підійшли до них ближче... атмосфера свята захопила нас* (Є. Кононенко); *Погода й надалі тішила нас, хоч сьогодні було прохолодніше, ніж учора у Львові* (Є. Кононенко);

в) **індивідуально-авторські**. Письменниці наповнюють їх непередбачуваними асоціативними зв'язками, напр.: *Ось і тепер стоїть Даруся у холодній купелі осені – і бореться із цвяхами, забитими в голову чийось важким, безсердечним молотом. Та минає якийсь час – чорне залізо болю остаточно осідає на дно ріки...* (М. Матіос); *І не осінь, і не зима. Темно-сіра імла наповнює місто по вінця* (Є. Кононенко); *За вікном літо переходило в осінь, і пізня синя блискавка розпорювала ніч, висвітлюючи, ніби нутроці, білі плями будинків* (Т. Зарівна), цим самим створюючи надзвичайно влучні, полісемантичні образи, ілюструють мовно-когнітивне чуття окремого митця, яке і складає основу індивідуально-авторської метафори. Вона як "мовно-естетична категорія визначається як безсистемна, суб'єктивна, не відтворювана, ненормативна, дифузна, нерегулярна категорія, яка характеризується невичерпністю значення... Завдяки своїй внутрішній формі оказіональна метафора здатна набувати в контексті різних відтінків значення" [2, с. 26], які не вичерпують одне одного, а навпаки, нашаровуються, інтегруючись у єдиний понятійний комплекс.

У процесі метафоризації відбувається певне зміщення мовних акцентів, зокрема увиразнюється типовість і непримітність предметів. Цим самим авторки відкривають певний прихований зміст, що містять у собі буденні речі. Під час метафоризації можливе уподібнення за:

а) кольором, напр.: *Позлітка блищить на сонці, вітер колише кольорові нитки на рудому листі – і Даруся хоче співати* (М. Матіос); *Голопуні циганчата разом з рудою пиллюгою кружляли довкола перекинутих картонних коробок з-під сигарет...* (С. Майданська); *Дякувати Богові, вересневі холоди минулися, розпочалася золота осінь, яку любиш більше, ніж весну* (Є. Кононенко);

б) формою і зовнішнім виглядом, напр.: *Зараз темно, і власник граблів запалив світло. Але їхній зубатий силует вимальовується на імлистому тлі* (Є. Кононенко); *"Ото це підстригли..." – подумала, звичним рухом накручуючи бігуді, які від тривалого кип'ятіння взялися туманцем камінного осаду* (С. Майданська);

в) глибиною, напр.: *О, тепер Василина також має бездонні й безсонні ночі* (М. Матіос); *Але Павло з Доцькою були якесь потайні, що мамі залишалася лише глибока лють та безсловесний подив...* (М. Матіос);

г) ознакою, напр.: *Потім, ті, хто побачив справжню Західну Європу, могли порівняти справжні європейські містечка з пошарпаним підгнилим Львовом і вічним запахом старого дерева у львівських під'здах і арках, які львів'яни іменують вкрай незвичним для киян словом "брама"* (Є. Кононенко); *Кілька років прожисла в кричущих злиднях, у безнадії й розгубленості* (Є. Кононенко);

г) місцем розташування, напр.: *– ...Прийми, Боже, грішну душу раба Божого Дмитра в царство твоє небесне, а нас заступи – заборони від злого умислу й дурного діла... – незвичними словами закінчив молитву старший Чев'юк і сів на своє місце. В голові стола* (М. Матіос); *– Я не знаю, на сході чи на заході Львова ми стоїмо. – Ми з тобою – в серці Львова* (Є. Кононенко);

д) особливостями дії (руху, пересування), напр.: *Від маленької центральної площі з ратушею дерлися вгору вузьенькі вулички* (Є. Кононенко); *Він вимикає світло, дивиться з темряви на вікна будинку навпроти, слухає одноманітні трамваї – зараз вони сунуть один за одним у напрямку депо...* (Є. Кононенко);

е) функцією, напр.: *Як падають холоди, заходить у воду лиш до колін* (М. Матіос); *Пам'ятаю, що тоді її жести [заплатити за каву самостійно. – Т. Д.] трохи дряпонує мене* (Є. Кононенко);

є) способом, типом поведінки, напр.: *Увечері Славко бушував на подвір'ї і рикав, як бугай, через паркан до Дарусі, шкрячачи зогнілі зуби...* (М. Матіос); *А найбільше матеріали, пов'язані з іменем Пінзеля, кричали про варварське ставлення до його безцінної спадщини* (Є. Кононенко); *Чому так паскудно гарчать ці потяги? І навіть не гуркотять, а гарчать!* (Є. Кононенко);

ж) відчуттями, напр.: *– А потім, як твоя ласка, я поїду додому. В мене буде важка ніч туди, важкий день і важка ніч назад* (Є. Кононенко); *Потім стає легше. Але ті кам'яниці біля Катедрі якесь особливо похмурі, й депресивні* (Є. Кононенко); *Після зустрічі з працівником львівського архіву в мене виникло переконання, що стихія минулих часів – це безмежний і бездонний океан, де орієнтується тільки дуже досвідчений навігатор, якому до того ж сприяє доля* (Є. Кононенко);

з) різними якісними характеристиками, напр.: *– Ви, Марійо, у кого георгіни брали, що такі дуже веселі та пишні? – питає Васюта через паркан сусідку* (М. Матіос); *Так, котра зараз година? Тільки за чверть дев'ятого. А темрява така каламутна й давня, ніби бозна-як пізно* (Є. Кононенко) чи внутрішніми властивостями, якостями, напр.: *Одокія ... четверту дитину носила так тяжко, що сам свекор Кирило, м'який серцем, але скуний язиком, був змушений втрутитися в справу, яка в Тисовій Рівні ніколи не вважалася делікатною ...* (М. Матіос).

Авторки використовують метафору задля відтворення певних абстрактних значень лексичних одиниць, що сприяє кращому пізнанню абстрактних відношень, недоступних для безпосереднього чуттєвого сприйняття.